

**D. DIONYSII // A RICKEL CARTHVSIANI, // de perfecto
mundi contemptu, // ut pius ita utilissimus heptalo- // gus**

Dionysius <der Kartäuser>

Coloniae, Nov. 1530

Inductio ad contemptum mundi, ex zelo honoris diuini.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55472)

DIONYSII CARTH V.

voluor, quid discuro, de vno in aliud: qd vago
per multa? Nonne in te solo, o deus sancte ac ado
rande, deus fortis & gloriose, est omnium hono
rum, omniumq; pulchror; & desiderabilium perfe
cta possessio, incōprehensibilis plenitudo, opulē
tia quomodolibet infinita. Quid ergo p̄stātius,
quid amabilius te putauī, vt abstraherē cor meū
a te, & ad caduca illud cōuerterem, concupiscē
do quicq; extra & contra te? Vbi eram cum te
cum non eram: q̄ defluerunt affectus mei, cum
te solum non desiderauerunt? Deus vitæ meæ q̄
vane cōsumpta & infructuose dilapsa sunt tem
pora mea, in quibus sine fructu vixi corā te. Ve
rum deinceps immobiliteē anima mea in te: q̄te
nus sicut desiderat ceruus ad fontes aquarū, ita
desideret anima mea ad te deus.

Inductio ad contemptum mundi ex zelo
honoris diuini. Artic. vndecimus.

1. Reg. 19.

Vicūq; glorificauerit me: glorifica
bo eum, ait dñs. Qui autē contēnunt
me, erunt ignobiles. Ex dei dilectiōe
procedit & oritur zelus diuini hono
ris, seu ingēs affectio honorādi deū.

3. Reg. 19.

Quem zelum habebat Helias, cum diceret: Ze
lo zelatus sum pro dño. Quo enim ardētius deū
amamus: eo intentius cupimus ipsum venerari
in omnibus, alios quoq; ad dei venerationem in
ducere. Etm̄ sicut deus ratione suæ immensæ bo
nitatis est infinitæ amabilitatis: ita vt nullus pote
rit eum intantum diligere, quantum ipse est di
gnus amari: sed in infinitum hinc deficit, sic de
us ratione suæ maiestatis, dignitatis, ac sanctita
tis immensæ, est honorabilitatis. infinitæ: ita q̄
omnis creatura in infinitū occūbit ab exhibitio
ne re

ne reuerentiæ, qua ipse deus dignus est, quantum ex parte ipsius. Hoc viri sancti profunde pensantes, omnem conuersationem suam quantumcunque perfectam nullius arbitrantur momenti: & vt dicunt doctores, Potius deberet homo mortē subire, q̄ vnum veniale peccatum, quantumcunque minutum committere: præsertim quū peccatum in quantum diuinæ derogat maiestati immentæ, sit enormitatis quodammodo infinitæ. Quum itaque deum tanto excellentius honoremus: quāto dignitatis eius intuitu cuncta caduca vana, & transitoria cordialius aspernamur, atq̄ relinquimus: quatenus ab omnibus absoluti & exonerati, tota, pura, ac libera mente diuinæ maiestatis venerationi & cultui insistamus: patescit, q̄ hi qui zelo honorandi deum, mundum prorsus contempnunt ac deserunt: deum eminenter honorant. Idcirco merentur ab ipso præclarissime honorari, glorificari, extolli. Porro quo minus se occupat homo in multis, eo perfectius intentus est vni enti altissimo: sicque sublimius, diuturnius, atq̄ syncerius laudibus dei, & cæteris patriæ actibus valet vacare, cunctisq̄ virtutibus ordinate insistere. Dicit insuper Salomon, *Honora deum de tua substantia, & de primitiis frugum tuarum.* Si ergo ad dei honorationē pertinet partem aliquam exteriorum honorum deo offerre: vtique incomparabiliter plus ad eius spectat honorem, oīa pro eius veneratione & gloria sponte deserere, & seipsum deo totaliter ac deuote offerre. Quod agunt qui mundum præfato mō contempnunt. Vt igitur possis diuinæ maiestatis cultui, venerationi, ac laudi, quantum possibile est incessanter insistere, in eius amorosa contempla

D v tione

tione tranquilla mente quiescere, eius beatitudi-
 ni filialiter cōgaudere, omne temporis vitæ tuæ
 momentum virtuose expēdere; opto te frater di-
 lecte mundum plene despiciere, uniuersa hæc mu-
 tabilia nobili mente transcendere, ad honoran-
 dum deum cordialiter astuare. Nonne infinita est
 vilitas & contemptibilitas huius mundi, com-
 paratione summi & incōmutabilis boni? Non-
 ne demum putas indignum occasione occupati-
 onis terrenæ secularisq; vitæ, a diuinitatis obse-
 quio, ab honore diuino elongari aut impediri: et
 propter vanissimas mundanæ conuersationis li-
 bertates, atq; illicitas actiones, a tā diuinis theo-
 logicarum, ac cæterarū virtutum exercitijs abs-
 trahi. Postremo si modo nunc dicto glorificaueris
 deum, despiciens mundum: utiq; deus hono-
 rabit te honore præcipuo. Quemadmodū in Esa-
 ia habetur, Si glorificaueris dominum, dum non
 facis vias tuas, & non inuenitur voluntas tua:
 tunc requiem dabit tibi dñs, & implebit splen-
 doribus animam tuam: tunc delectaberis super
 dominum, & sustollet te super altitudinem terre.

Esa. 58.

Hilarius

Hinc dicit sanctus Hilarius, Hoc potissimum de
 beo deo, vt eum omnis virtus, sensus, & substan-
 tia mea loquantur. Ad hoc enim corpus & cor-
 poris membra, animam & animæ vires a Deo
 suscepimus, vt eum per hæc omnia colamus ac
 veneremur. Propter quod dicit Apосто. Rom. vi
 Sicut exhibuistis membra vestra seruire immu-
 ditiæ & iniquitati: ita nunc exhibete mēbra ve-
 stra seruire iustitiæ in sanctificationem. Hoc au-
 tem est deū dignissime honorare: facere ad eius
 honorē quicquid possibile, eiq; placitū est: & ta-
 men humiliter confiteri q; dignū nihil agamus.

Propter

Propterea scriptum est, *Ecc. 49:* Glorificate dñm quantumcumque poteritis: superualet adhuc, maior est enim omni laude. Sic ergo charissime teipm & omnia tua, corpus & animā, interiora & exteriora diuino obsequio mancipare ne differas: ne dei donis abutens, p̄ hęc dæmoni & pct̄is deseruias. Qui n. vitijs seruit: dæmonis seruus est.

Quod consideratio beneficiorum dei, p̄ æsertim passionis Christi, ad mundi contemptum nos debet inducere.

Art. XII.

Memorationum domini recordabor, laudem domini super omnibus quæ reddidit nobis, & quæ largitus est nobis secundum indulgentiam suā. Si scire volumus quanta sollicitudine viam salutis quærere atq; incedere, omnia vana mundi q; gaudia spernere debeamus: sapienter pensemus, quid ipse vnigenitus dei v̄sus deus pro nostra salute assumpsit, fecit, & pertulit. *Esai. 63.*

Quum nanq; sit ipse sapientia dei patris, sapientia vtique increata, æterna, genita, & immensa: non sine condigna cā, & maxīma rōne pro nobis tanta assumpsit, egit, & passus est. Qm̄ itaq; pro nostra salute vnicus dei filius deus omnipotēs & perfectus, humanam naturā assumpsit, in mundo tot cōuersatus est annis, tātōs pro n̄ri instructione & redēptione labores sustinuit, & demum acerbissimā mortē perpeffus est: non negligamus nos ipsos: nec propriā parui pendamus salutē. Nō putemus nos remisse et sup̄ficietenus operādo, mūdi uanitatib. inhiādo, itimorate viuēdo posse saluari. Nō sic æterna p̄cna euadit, nec beatitudo cœlestis acq̄rit. Ch̄s siquidē pas. et c. *1. Pet. 2*
nobis